

Sygn. akt III AUa 1629/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska – Lasoń SSA Bożena Grubba (spr.)
Protokolant:	Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy E. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji E. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 maja 2012 r., sygn. akt VII U 3220/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1629/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił E. L. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

E. L. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z niezaliczeniem przez organ emerytalny zatrudnienia w okresie od 4 maja 1985 do 30 września 1990, od 1 lipca 1991 do 17 września 1991 i od 15 lipca 1991 do 31 sierpnia 1995 w Przedsiębiorstwie Produkcyjno i Usługowo- Handlowym (...) S.C. stwierdzonego świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze z dnia 20

maja 2011 r. Nadto, ubezpieczony zarzucił nie uznanie świadectwa pracy z Zakładu (...)-instalacyjnego A. R., gdzie pracował na stanowisku i spawacza w okresie od 27 września 1977 r. do 31 maja 1979 r.

Ubezpieczony wniósł o przyjęcie nowych dowodów w sprawie potwierdzenia pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie Państwowym Stocznia (...), gdzie od 1 czerwca 1976 r. pracował na stanowisku spawacza.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 31 maja 2012 r. oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

E. L.urodził (...)

W okresie od 9 kwietnia 1976 r. do 31 sierpnia 1977 r. był zatrudniony w Stoczni (...). Został zatrudniony do wykonywania zawodu montera rurociągów, na polecenie kierownictwa wykonywał prace wchodzące w zakres zawodu spawacza.

W Stoczni (...) w Wydziale (...), tj. w Wydziale(...), w którym pracował E. L. montowano rurociągi na statkach, ale najpierw trzeba było je przygotować. Kolejno te prace wyglądały tak, że najpierw na danej jednostce pracownicy odmierzali odpowiednie rury potrzebne do rurociągu. Na terenie tej budowanej jednostki wstępnie przygotowywano rurociąg, cięto rury do odpowiedniej długości, przygotowywano kolana, a następnie po przygotowaniu poszczególnych segmentów były one wynoszone poza jednostkę budowaną na Halę Producyjną i tam te segmenty były spawane. Te segmenty trzeba było spawać i elektrycznie i gazowo, bo gazowo były spawane rury, a kółnierze elektrycznie. Po zaspawaniu rur segmentów, były one czyszczone, piaskowane, cynkowane, a następnie pracownicy zanosili je na statek i tam z tych segmentów budowali cały system rurociągów. Na danym odcinku rurociągu pracowało dwóch - trzech ludzi. E. L. wykonywał wszystkie wskazane wyżej czynności. Prac spawalniczych na danej jednostce było 80 % w stosunku do pozostałych prac monterskich. E. L. więcej spawał niż wykonywał prac montera czy ślusarza, bo spawał dla dwóch brygad. W brygadzie był jeden spawacz z uprawnieniami, a pozostałe osoby, to byli monterzy. W brygadzie E. L. tylko on zajmował się spawaniem. Jak nie miał prac spawalniczych, to musiał zajmować się pracami monterskimi.

Z zakładu pracy E. L. otrzymał świadectwo pracy, zgodnie z którym był zatrudniony na stanowisku monter rurociągów.

E. L. w okresie od 27 września 1977 r. do 31 maja 1979 r. był zatrudniony w Zakładzie (...). R.. Z zakładu pracy otrzymał świadectwo pracy, zgodnie z którym był zatrudniony na stanowisku spawacz.

E. L. w okresie od 1 czerwca 1979 r. do 30 kwietnia 1985 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę rybaka morskiego, wymienioną w wykazie B dział IV poz. 4 pkt 19, 17 stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 24 Ministra - Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu gospodarki morskiej.

E. L. był zatrudniony w (...) S.C. Przedsiębiorstwo Produkcyjne i Usługowo-Handlowe (...). S.w okresie od 4 maja 1985 r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991r., od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995 r. na stanowisku ślusarz - spawacz. Spółka zajmowała się produkcją i remontami urządzeń elektrycznych dla piekarni, cukierni i gastronomii, produkowała m.in. urządzenia do produkcji lodów, do pieczenia pączków, czy też piece piekarnicze.

E. L. w angażach i w świadectwach pracy miał wpisane stanowisko ślusarz - spawacz. Ubezpieczony w powyższych okresach spornych nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jedynie na stanowisku spawacza.

Od pracodawcy E. L. otrzymał dwa świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych, tj. z dnia 20 maja 2011 r., zgodnie z którym w okresach od 4 maja 1985 r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991 r., od 15

lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995 r. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku spawacz gazowy oraz z dnia 19 września 2011 r., zgodnie z którym w okresach od 4 maja 1985r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 do 17 września 1991 r., od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995r. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku ślusarz-spawacz gazowy (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym).

E. L. posiada książeczkę spawacza.

E. L. w dniu 5 lipca 2011r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o emeryturę.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Organ rentowy wskazał, że E. L. w dniu (...) ukończył 60 lat, nie jest członkiem OFE, udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 29 lat 5 miesięcy i 27 dni, natomiast nie spełnił warunku 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach z wykazu A jak również 10 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych z wykazu B, a jedynie 5 lat i 11 miesięcy.

Ostatnio E. L. świadczył pracę na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. w G. w okresach od 1 listopada 2006 r. do 31 maja 2007r., od 1 czerwca 2007 r. do 31 maja 2008 r., od 1 czerwca 2008 r. do 27 grudnia 2011r.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w aktach emerytalnych oraz osobowych ubezpieczonego. Nadto, co do okresu zatrudnienia w Stoczni (...). Sąd Okręgowy miał na względzie zeznania świadka Z. F. (1). Sąd uznał je szczerze, zgodne z prawdą i tym samym za wiarygodne. W pełni znajdują one potwierdzenie w dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego za wskazany okres zatrudnienia.

Co do okresu zatrudnienia w (...) S.C. Przedsiębiorstwo Produkcyjne i Usługowo-Handlowe (...). S. w okresie od 4 maja 1985r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991 r., od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995r., Sąd Okręgowy miał na względzie zeznania świadków Z. O. i S. T., uznając je za wiarygodne jedynie w nieznacznym zakresie, tj. że ubezpieczony wykonywał prace spawacza gazowego. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom tych świadków, jakoby ubezpieczony nie wykonywał innych prac poza spawaniem. W zeznaniach świadków występują rozbieżności, gdyż świadek O. zeznał, iż ubezpieczony spawał gazowo i elektrycznie, zaś według świadka T. ubezpieczony spawał tylko gazowo. Za nieprzekonujące uznał Sąd I instancji wyjaśnienia świadka O. co do przyczyn wskazania w dokumentach osobowych dwu stanowisk pracy, tj. ślusarz-spawacz, jeśliby ubezpieczony nie był zatrudniony w celu wykonywania prac na obu tych stanowiskach.

W ocenie Sądu I instancji, nie jest prawdą, że wszystkie zakłady pracy zatrudniające spawaczy wpisywały w ich angażach stanowisko ślusarz-spawacz. Nadto, świadek T. został zatrudniony na stanowisku tokarz-ślusarz i wykonywał prace zarówno jako tokarz jak i jako ślusarz. W ocenie Sądu, prowadzi to do wniosku, że o ile pracodawca wskazywał w umowach o pracę czy innych dokumentach osobowych pracownika nie tylko jedno stanowisko pracy, to zapisy te były po to, aby pracownik wykonywał obowiązki zgodnie z umową. Również w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 września 2011 r. pracodawca wskazał stanowisko ubezpieczonego jako ślusarz-spawacz.

Wnioskodawca domagał się ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Podstawą takiego żądania jest art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Przepis ten stanowi szczególne uregulowanie, znajduje bowiem zastosowanie w stosunku do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które zasadnicze, wskazane w nim warunki nabycia prawa do świadczenia, spełniły już w dacie wejścia ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a więc na dzień 1 stycznia 1999 r. i gwarantuje osobom tym możliwość nabycia prawa do świadczenia na dotychczasowych warunkach. Przepis ten został zawarty w przepisach przejściowych, ma na celu zagwarantowanie częściowo nabytych uprawnień emerytalnych - prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r. - z tytułu spełnienia warunków stażowych, określonych w tym przepisie, do dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niewątpliwie bowiem ustawa o emeryturach i rentach z FUS ograniczyła uprawnienia emerytalne tych osób.

Sąd Okręgowy wskazał, iż stosownie do treści art. 184, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w tym przepisie, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z art. 27, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, a nadto mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Nadto, zgodnie z art. 32 ust. 1 i 4 tej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 (ust. 1), gdzie wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Przepisami dotychczasowymi, do których odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest tu rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz. 43 ze zm., dalej: rozporządzenie). Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie do treści § 2 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według stosownego wzoru lub w świadectwie pracy.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wskazanego wyżej ograniczenia dowodowego, dotyczącego ustalania okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie stosuje się w postępowaniu odwoławczym przed okręgowymi sądami pracy i ubezpieczeń społecznych. Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz.U.85.20.85 ze zm.), nakazująca stosowanie w sprawach z

zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (art. 1 ust. 3 wym. ustawy), nie zawiera ograniczeń dowodowych.

W ocenie Sądu I instancji, ubezpieczony nie wykazał, by w okresie zatrudnienia w Stoczni (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę spawacza. Zarówno z zeznań świadka Z. F. (2), jak i z dokumentów zawartych w aktach osobowych wynika, że ubezpieczony zarówno wykonywał prace przy spawaniu gazowym, jak i prace montera rurociągów. Z akt osobowych wynika m.in., że na skierowaniu do pracy wskazano stanowisko ślusarza. W prośbie o zatrudnienie wymieniono stanowisko ślusarz-spawacz na Wydziale (...). W angażu od 1 czerwca 1976 r. podano stanowisko rurarz i uprawnienia ubezpieczonego do 7% dodatku za zawód spawacza. W karcie obiegowej przyjęcia do pracy jak i w opinii z dnia 2 sierpnia 1977 r. wskazano stanowisko ubezpieczonego jako montera rurociągów w Wydziale Wyposażenia. Nie jest zaś dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony będąc zatrudnionym w (...) S.C. Przedsiębiorstwo Produkcyjne i Usługowo-Handlowe (...). S. w okresie od 4 maja 1985 r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991r., od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995 r. na stanowisku ślusarz-spawacz faktycznie wykonywał prace na obu tych stanowiskach.

Powyższe ustalenia i rozważania nie pozwalają jednak stwierdzić, iż ubezpieczony spełnia przesłankę nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, zarzucając mu: sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że zeznania świadków: Z. O. i S. T. są wiarygodne w nieznacznym zakresie, tj. że ubezpieczony wykonywał prace spawacza gazowego.

Ponadto ubezpieczony zarzucił również, że bez żadnego racjonalnego uzasadnienia Sąd nie dał wiary zeznaniom tych świadków oraz świadka Z. F. (2), że ubezpieczony nie wykonywał innych prac poza spawaniem. Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa powoda oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że zeznania świadków dotyczą okresu sprzed 20 lat i okresu zbliżonego do niego, i z oczywistych przyczyn świadek S. T. mógł nie pamiętać wszystkich szczegółów dotyczących pracy ubezpieczonego we wskazanym okresie. Świadek Z. O. w okresie 1985 - 1995 był pracodawcą zatrudniającym ubezpieczonego i oczywistych przyczyn jego wiedza jest znacznie szersza od wiedzy pracownika, przez niego zatrudnionego tj. S. T.. Przy czym świadek S. T. zeznał również ubezpieczony zajmował się tylko spawaniem.

Wnioskodawca zauważył także, iż Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka Z. F. (2), z których wynika, że musiał zajmować się tylko spawaniem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy ubezpieczony E. L. spełnił kumulatywnie przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej: „ustawa”).

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (stosownie do przepisu § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany wiek emerytalny dla kobiet wynosi 55 lat, a dla mężczyzn – 60 lat),

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184 ustawy).

Wskazać przy tym trzeba, iż pracami w warunkach szczególnych uprawniającymi do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym są wyłącznie prace na stanowiskach wymienionych w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. i załączniku do tego rozporządzenia (§ 1 ust 1 rozporządzenia). Podkreślenia także wymaga, iż cechą niezbędną dla uznania danego zatrudnienia za wykonywane w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia, jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku - § 2 ust 1 rozporządzenia.

Niespornym w sprawie było, iż wnioskodawca ukończył 60 lat, posiada ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił mu jednak tylko 5 lat i 11 miesięcy stażu pracy w warunkach szczególnych. Sporne pozostawały bowiem okresy zatrudnienia wnioskodawcy w Stoczni (...) (od 9 kwietnia 1976 r. do 31 sierpnia 1977 r.) oraz w (...) S.C. Przedsiębiorstwo Produkcyjne i Usługowo-Handlowe (...). S. (od 4 maja 1985 r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991 r., od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995r.).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie tego, że E. L. w okresie zatrudnienia w Stoczni (...) w okresie od 9 kwietnia 1976 r. do 31 sierpnia 1977 r. nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności spawalniczych. Z szeregu dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy wynika bowiem, że pracował on nie tylko jako spawacz, ale także jako monter rurociągów i jako ślusarz.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zawartych w apelacji, również zeznania świadka Z. F. (2) nie potwierdzają roszczeń ubezpieczonego. Z zeznań tych jasno bowiem wynika, że wnioskodawca nie tylko spawał, ale wykonywał również szereg innych czynności zmierzających do tego, aby w końcowej fazie prac zająć się pracami spawalniczymi. Na ocenę Sądu nie wpływa w żaden sposób procentowe wyliczenie świadka, który zeznał, że prac spawalniczych było jakieś 80% w stosunku do innych prac, a ubezpieczony spawał w dwóch brygadach. Procentowe wyliczenie jest bowiem jedynie orientacyjne, a nadto z całokształtu zeznań świadka wynika, iż prawdopodobnie miał on na myśli

to, że prace spawalnicze zajmowały 80% czasu pracy wnioskodawcy, a nie całego zespołu. Świadek bowiem pomimo tego wyliczenia kilkakrotnie wskazywał, iż wnioskodawca nie tylko spawał, ale też wykonywał inne czynności. Rzeczywiście, gdyby zrobić dokładne matematyczne wyliczenia i uznać, że prace spawalnicze zajmowały 80% czasu pracy całego zespołu, zaś ubezpieczony był jedynym spawaczem w kilkusobowej brygadzie, to musiałby on zajmować się spawaniem cały czas. Wyliczeniom opartym na luźnym procentowym podaniu stosunku prac spawalniczych do pozostałych prac nie można jednak przyznawać waloru większej wiarygodności niż kilkukrotnym kategoriowym stwierdzeniom świadka, że wnioskodawca wprawdzie najwięcej spawał, ale wykonywał też inne czynności.

Także odnośnie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.C. Przedsiębiorstwo Produkcyjne i Usługowo-Handlowe (...). S. w okresach od 4 maja 1985 r. do 30 września 1990 r., od 1 lipca 1991 r. do 17 września 1991 r. oraz od 15 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 1995 r., przeprowadzone przez Sad I instancji postępowanie dowodowe nie wykazało wykonywania przez niego pracy spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wprawdzie w przedłożonym przez ubezpieczonego świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 20 maja 2011 r. wskazano, iż wykonywał on pracę spawacza gazowego (Wykaz A, dział XIV, pkt 12 rozporządzenia - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym), jednak szereg dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy wskazuje, iż wykonywał on także inne prace. I tak chociażby w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 19 września 2011 r., w świadectwie pracy z dnia 12 września 1995 r., w umowie o pracę z dnia 15 lipca 1992 r. czy w niedatowanych świadectwach pracy znajdujących się na k. 13 i 16 akt osobowych wnioskodawcy jego stanowisko określono jako ślusarz – spawacz.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, domniemań płynących z dokumentacji osobowej E. L. nie zdołały obalić zeznania świadków Z. O. i S. T.. W zeznaniach świadków występują bowiem pewne rozbieżności dotyczące powierzanych mu obowiązków, a nadto brak jest jakichkolwiek wiarygodnych wyjaśnień odnośnie tego, skąd tak duża rozbieżność między rzekomo rzeczywistym zakresem prac ubezpieczonego, a niezwykle licznymi dokumentami w jego aktach osobowych. Sąd Odwoławczy podziela bowiem pogląd Sądu I instancji, iż nie jest przekonującym wyjaśnienie Z. O., że w ówczesnym czasie wszystkim spawaczom wpisywano w dokumentacji stanowisko ślusarz – spawacz.

Co do świadka S. T., wskazać zaś należy, iż jeżeli w związku z dużym upływem czasu mógł on nie pamiętać dokładnie, jaki rodzaj spawania wnioskodawca wykonywał, to mógł także zapomnieć, iż wnioskodawca poza pracami spawalniczymi, w mniejszym zakresie, ale wykonywał również prace ślusarskie.

Podkreślić wreszcie należy, iż na wniosku o zatrudnienie z dnia 22 października 2007 r. sam ubezpieczony, opisując przebieg swojego dotychczasowego zatrudnienia, wskazał, iż w (...) S.C. w G. pracował jako ślusarz i spawacz, zaś w Stoczni (...) jako monter rurociągów i spawacz.

Reasumując, stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że wnioskodawca w spornych okresach zatrudnienia w Stoczni (...) oraz (...) S.C. w G. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie spełnił przesłanki co najmniej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.